

Baronica je globoko dihnila. Nekaj bolne rdečice ji je obrobilo lice. Pogledala je trpko s stisnjenimi obrvmi v bogovčev obraz:

»Toliko čujemo o Antikristu,« je rekla, »dajte, povejte že, kateri je vendar pravi zadnji. Ali je bil prvi za Martinovega hlapčevstva ali je Klemen, ki še nosi krono? Pavel, Pij, Marcel, Gregor? Prvi, tretji, deveti ali štirinajsti?«

»Vsi,« je jeknil bogovec hripavo. »Vsi so iz enega kraljestva.«

Čudna žalost je rastle vanj. Na tešče použito vino je burilo njegovo kri. Obraz papežniške otročnice mu je bil prigrusten. Mimo duše mu je šlo, kakor je videl ženo klečati pred razpelom otročnic. In še iz žalosti in sle, kakor se mu je spovračala v blodnost sanj, je trpel.

»Zdaj, Jezabela,« je občutil, »zdaj bom videl, kakšna je v tebi moč iz novih menihov in kolika si iz krvi in Eve, ki je prva grešila. Bom videl, kolika je vera žensk v moje bogovanje, ko sem norški. Za nadležnost te ure in še treh, ki so mi iz tebe nenavidne.«

Plaho je strmelo vanj dvoje otroško začudenih oči. Bila je baroničina drugarica. Bogovec ni hotel videti. Hotel je videti Dalilo, kakor je bila bojca Samsona uspavala in na odici ujela.

»Vsi so iz enega kraljestva,« je ponovil. Prečudno kakor glumcu mu je bilo in je govoril ponarejeno tožeče dobrohotno:

»Iz krone so v tri gubé. Pravega pa še ni. A njegov red se je približal. Iz otročnice te ure se bo rodil.«

In kakor da mu je težko govoriti, a da je res videl in trdno veruje, je hinil, bogoval:

»Imel sem videnje — ali iz nenavidnega, kdo bi razločil? — in je bila žena pokleknila pod razpelo otročnic, da bi sinu spočela. O, da ni nikoli prosila! Iz tiste žene bo vžšel...«

V težek molk je jeknila bogovčeva beseda. Prezirljivo se je obudilo v baronovem licu. Baronici pa so posinele ustnice. Njeno obilno otročniško telo je omahovalo na stolu, ustnice so lovile sapo. Iz strašne tesnosti je zaklicala:

»Here, meyn Gemahel. Ich sterbe.«

Onesveščeno jo je ujela drugarica v roke. Baron in sluga sta planila. Bogovec si je vrgel roko čez oči, da ne bi videl. Omahnil je iz kemenate na hodnik in mrmral ubito: »Ali si spet zmagala, ti sladka v svoji nemoči? Jezabela? Judita? Prekleta, blagoslovljena!«

Žalost ježne živali je vstala v bogovca in ni ugasnila ves dan do mraka in ni zaspala vso noč...

* * *

Viharji so bili ugasnili ob mraku. Noč je bila gluha. Težko je ležalo nebo nad zemljo, brez zvezdâ. Grajski psi so tulili v strupeni mraz mrakov. Oglašali so se jim psi z Britofa in Suhe. Ali so duhovine slutili, ki vstajajo v grozo in greh in še za znamenje? Ali so bili budni zaradi volkov, ki so bili vzšli od koroške strani v gozdove, za nov strah ljudem, še za eno znamenje, da je red blizu in konec sveta? Bogovec je trpel ob knjigi in v samoti. Ali je res ni moči v vinu, da bi ogrelo, duhovino prevpilo in lajave pse? Zakaj ni veselja v knjigi, da bi razodela, kakor mu je stokrat za mladih norških let?

Bogovec je še odprl in bral:

»Hvalimo naše očake in slovite kroto v njihovih rodovinah. Veliko slovečega je